

יוני 2026

אחרי מותה

מחזה מאת מוטי לרנר

©

דרמטורגיה: גד קינר קיסינגר

המחזה נכתב בעקבות אירועים שונים במהלך מלחמת עזה שפרצה ב-7 באוקטובר 2023, אך כל הדמויות במחזה הן פרי דמיונו של המחזאי, ואין שום קשר בינן לבין דמויות במציאות. עם זאת, האירועים הנזכרים במחזה בהקשר של עסקת החטופים הראשונה בין ישראל לחמאס, נכתבו בהשראת אירועי אמת.

רח' יוניצ'מן 21 דירה 403 תל אביב 6936027
טל. 054-4583356
motti_lerner@hotmail.com

הדמויות:

עודד (52) –	בעל חנות רהיטים
דינה (48) –	אשתו, רופאה
שירה (23) –	בתם המתה
עופר (19) –	בנם, חייל
רחל (75) –	אימו של עודד
מאיה (18) –	חברתו של עופר

העלילה

למחזה שתי שכבות עלילה. עלילת ההווה המתרחשת בתל אביב בתחילת דצמבר 2023, כחודשיים לאחר ה-7 באוקטובר, היום שבו נחטפה שירה ממסיבת הנובה. היא נפתחת ב-4 בדצמבר, בהלווייתה של שירה, שגופתה הוחזרה על ידי צה"ל מעזה, ומסתיימת כעבור חמישה ימים, ב-8 בדצמבר, יומיים לפני תום השבעה. עלילת העבר היא סדרת פלאשבקים של עודד אל שיחותיו הדמיוניות עם שירה בימים האחרונים של נובמבר 2023, בהם התנהלה עסקת שחרור החטופים הראשונה בין ישראל לחמאס. הפעימה השמינית של העסקה שתוכננה ל-1 בדצמבר 2023 לא התבצעה, ושירה, שנועדה להשתחרר בה, נמצאה מתה כעבור יומיים.

החלל

התפאורה צריכה להיות מופשטת ופשוטה, ולאפשר סצנות ליד קברה של שירה בבית הקברות, בחדרים שונים בדירתם של עודד ודינה, ובדירתה של רחל.

1. יום שני, 4 בדצמבר 2023. בית הקברות. צהריים. ליד קברה הטרי של שירה. על התלולית זר פרחים. נוכחים עודד, דינה, עופר, מאיה ורחל. עודד אומר קדיש.

עודד: יתגדל ויתקדש שְׁמִיה רַבָּא בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא, כְּרֻעֵתָהּ. וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ, וְיִצְמַח פּוֹרְקָנָהּ, וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֶגְלָא וּבְזֶמֶן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן. יְהֵא שְׁמִיה רַבָּא מְבָרַךְ, לְעָלְמָא וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא...

לא מסוגל להמשיך. מוחה את דמעותיו, ומסמן לדינה להספיד.

דינה: שירה יקרה שלנו... ילדה שלנו... אהובה שלנו... אני לא מסוגלת. לא מבינה. לא מאמינה... הולדנו אותך כדי שתחיי. כדי שתפרחי. כדי שתהיי מאושרת... ופתאום זוועה כזאת. לפני שהתחלתי... לפני שהספקתי... לפני שאנחנו הספקנו... הסבל הזה לא הגיע לך, שירה'לה. לא הגיע לך למות ככה...

גרונה נחנק. עודד, רחל, עופר ומאיה מוחים את דמעותיהם. שתיקה.

רחל: עוד מעט ירד גשם.
עופר: כדאי שנוזז.

כולם פונים לעבר היציאה. עודד מפנה את מבטו לאחור, ורואה את שירה היושבת ליד הקבר. היא נראית כפי שהוא מדמיין אותה בשבי. רק הוא רואה אותה.

עודד: אני רוצה להישאר עוד קצת.
דינה: אין לך מטריה.
עודד: לא נורא.
עופר: בוא איתנו, אבא.
עודד: עוד כמה דקות.
רחל: יבואו אורחים.
עודד: הם יחכו.
דינה: אתה בסדר? אתה רוצה שאני אישאר איתך?
עודד: אני בסדר גמור.
דינה: בטוח?
עודד: כן.
דינה: אנחנו מחכים לך במכונית.

דינה, רחל, עופר ומאיה יוצאים. עודד פונה אל שירה. פלאשבק אל ימי המו"מ על עסקת החטופים בנובמבר 2023, שהשיחה שבו מתרחשת כמובן בדמיונו של עודד.

עודד: אל תתייאשי, שירה. דיברתי עכשיו עם אחד העוזרים של ראש הממשלה. השמועות נכונות. יש עסקה. מחר הקבינט יאשר אותה. מחרתיים יתחיל שחרור נשים וילדים. הוא הבטיח שתהיי בעשירייה הראשונה.

שירה: אני לא מחזיקה מעמד, אבא. מטוסים מפציצים כל הזמן. האדמה רועדת. החלונות התרסקו. החדר מלא פית. אבק. עשן. אני שוכבת מתחת למזרן. בקושי נושמת. עודד: בשב"כ אומרים שהטייסים יודעים איפה את. הם לא יפגעו בך. שירה: הם לא יודעים שום דבר. מוחמד מעביר אותי ממקום למקום כל שלושה ימים. עודד: המנוולים האלה צריכים אותך. הם יעשו הכול כדי שלא יקרה לך שום דבר. מחר תתחיל הפסקת אש...

שירה: הנה הוא נכנס. חטף רסיס של זכוכית במצח. רוצה שאני אחבוש אותו. אָף שנה חמישית רפואה, הוא מנופף באקדח. אָף יודעת לשים תחבושת. אני קורעת סמרטוט. מנגבת את הדם. קושרת... בום. טיל פגע ליד הבניין. אני נופלת מההדף. נכנסת מתחת למזרן. הוא נכנס אחרי. אני מריחה את הזיעה שלו. את הבל הפה שלו. אל תפחדי, הוא אומר. לא קרה שום דבר. זה פגע בבניין ממול... פתאום הוא מכניס יד מתחת לחולצה שלי... עזוב אותי. אל תיגע בי... שמרתי עלייך חודשיים. מחר ישחררו אותך... סלק את הידיים שלך. אורי בעלי יהרוג אותך... סיפרתי לו שאני נשואה כדי שלא יגע בי... עזוב אותי. אני במחזור.

עודד: שירה? שירה?

שירה: הוא מאמין לי ומתרחק.

עודד: מחר בבוקר זה ייגמר, שירה. מחר בבוקר...

2. אותו לילה. בתום היום הראשון לשבעה. חדר האורחים בביתם של עודד ודינה. המנחמים הלכו. נוכחים דינה, רחל, עופר ומאיה.

דינה: (לעבר השירותים) עודד!? עודד!?

רחל: הוא הלך להקיא.

עופר: הוא לא יכול להמשיך לשתות כל כך הרבה.

רחל: קשה לו.

עופר: ככה עוד יותר קשה.

דינה: אני הולכת לראות מה איתו.

רחל: שבי. הוא תכף יחזור.

דינה: אני אעשה לו קפה.

מאיה: אני אעשה.

מאיה פונה למטבח. עודד נכנס, אחרי ששטף את פניו. הוא מתיישב ליד דינה. היא אוחזת בידו.

דינה: אתה בסדר?

עודד: מנוולים. כולם מנוולים.

רחל: די. תפסיק.

עודד: אני לא רוצה שיבואו הנה. לא רוצה לשמוע אותם. לא רוצה לדבר איתם.

דינה: אנחנו יושבים שבעה. הם באו להתאבל איתנו.

עודד: הם לא מבינים מה עברנו בימים האחרונים.

רחל: הם מבינים. הם רוצים לנחם. הם לא יודעים איך.

דינה: חבל שלא ניסית קצת להקשיב להם.

עודד: הקשבתי. גם להורים של אורי, שהשאיר אותה שם לבדה בוואדי.
דינה: היא נקעה את הרגל. הוא רצה להציל אותה. הוא נהרג כשהוא הלך להביא את המכונית.

עודד: הוא רצה להציל את עצמו.
עופר: איך הקשבת להם, אם שתית כל הזמן?
עודד: רק ככה אני מצליח להבין משהו.
עופר: ככה אתה כועס. צורח. מקלל. אי אפשר לדבר איתך.
עודד: אל תטיף לי, עופר.
עופר: רבך היום עם כולם.
דינה: כשאתה שותה כל כך הרבה, הקלונקס לא עובד.
מאיה: **(נכנסת עם הקפה)** שמתי לך שתיים סוכר.
עודד: תודה. **(לוגם)**
רחל: אני מבקשת שמחר תשתדל להתאפק קצת.
עודד: אני לא נשאר כאן מחר.
דינה: מה זאת אומרת? יבואו אורחים.
עודד: שיבואו. אני הולך אל שירה.
עופר: זה לא בא בחשבון, אבא.
עודד: היום הספיק לי.
דינה: נסה עוד יום ותראה.
רחל: איך נשב בלעדיך? כל מי שבא, רוצה לדבר איתך.
עודד: ראיתי אותם. הם חושבים שיצאתי מדעתי.
רחל: כי אתה נורא עייף. כי כבר ארבעה לילות לא ישנת.
עודד: כי אני כבר לא יכול יותר לישון.
מאיה: אולי נעשה את השבעה עם המשפחות של החטופים בכיכר?
דינה: אני לא מסוגלת להתקרב לשם.
מאיה: יש שם גם כמה משפחות שפולות.
דינה: אני לא רוצה לחשוב עכשיו על ילדים של אחרים.

עודד מוזג לעצמו כוסית ויסקי ולוגם אותה.

עופר: בבקשה, אבא. תפסיק לשתות. אנחנו רוצים להישאר שפויים.
דינה: עזוב אותו, עופר.
עופר: מישו צריך להגיד לו את זה.
דינה: אני אגיד לו.
עודד: מה תגידי? שזה לא בריא?
עופר: שזה לא מתאים לנו.
עודד: וכל השאר מתאים?
עופר: אנחנו צריכים אותך איתנו, אבא.
עודד: שירה הייתה צריכה אותי. **(שולח יד לעבר הבקבוק)**
דינה: **(מרחיקה אותו ממנו)** די, עודד. בבקשה. תסתכל רגע בעצמך.
רחל: חודשיים שלמים נאבקת. הפכת עולמות.
דינה: ואנחנו לא ניתן לך להישבר.
רחל: לכן אנחנו יושבים שבעה.

- עופר: גם בשבילך.
 עודד: אנשים באים, יושבים, מפטפטים והולכים הביתה. לא מנסים בכלל להבין מה קרה. היא הייתה צריכה להיות כאן איתנו עכשיו. שלמה ובריאה וצוחקת.
 דינה: אנחנו נמשיך לחיות, למרות שהם לא מבינים.
 עודד: אם יגיע משהו מהצבא או מהממשלה...
 דינה: אז אתה תקשיב לו.
 רחל: **(בכעס)** תפסיק לרחם על עצמך. כשאבא שלך נפל, נשארתי לבד. עם תינוק בן שנתיים. עם חנות. אפילו לא שאלתי את עצמי אם אני מסוגלת. המשכתי. לא הייתה ברירה. וגם לך אין. ודבר ראשון, אתה מפסיק לשתות.
 עודד: בסדר גמור. אחרונה. **(שותה עוד כוסית)**
 דינה: **(בכעס)** ביקשתי שתפסיק!!
 עודד: הפסקתי.
 דינה: **(למאיה)** את לא קונה לו יותר. גם אם הוא יבקש ממך. **(לעודד)** עכשיו קח קלונקס ולך לישון.
 עודד: לקחתי כבר.
 דינה: מתי לקחת?
 עודד: לקחתי.
 דינה: כמה?
 עודד: אחד.
 דינה: אבל גם שתית.
 עודד: די, דינה. תפסיקי.
 דינה: אז לך לישון. ותתחיל לשלוט בעצמך. אנחנו לעולם לא נסלח למי שהפקיר אותה שם. אבל אני לא מוכנה שתשפוך את הכעס שלך עלינו. יש לנו מספיק משלנו. ואתה לא משאיר אותנו לבד. אתה יושב איתנו כל השבעה. אנחנו מתאבלים יחד, ומנחמים זה את זה יחד. וביום ראשון אנחנו עולים כולנו יחד לקבר. שמעת?
 עודד: שמעתי.
 דינה: ואני גם לא מוכנה לעבור את השבעה בפחד שכל רגע אתה עלול לעשות לעצמך משהו.
 עודד: **(בתקיפות)** לא עשיתי לעצמי שום דבר.
 דינה: אני רוצה מאוד להאמין.
 עודד: **(בכעס)** אני לא מוכן יותר לשמוע את זה.

יוצא לחדר השינה. דינה הולכת אחריו.

- עופר: **(למאיה)** את קונה לו ויסקי? למה?!!
 מאיה: קניתי לו בקבוק אחד בשבוע. הוא שתה כוסית או שתיים ביום. זה הרגיע אותו קצת. הוא הצליח להקשיב. לחשוב. אתמול, אחרי שהביאו אותה, הוא התחיל לשתות יותר. הבוקר הוא ביקש ממני עוד אחד...
 עופר: וקנית לו?
 מאיה: שאלתי את אימא שלך, אבל היא כבר לא הייתה מסוגלת לשמוע...

3. מיד אחר כך. חדר השינה. עודד יושב על המיטה. דינה מתיישבת לידו.

דינה: אנחנו מוכרחים לעבור את השבעה בשלום, עודד. אין לנו ברירה. אני אשגיח עליך ואתה תשגיח עלי. אנחנו מספיק חזקים.

עודד: אני בכלל לא בטוח.

דינה: אז אני אהיה בטוחה בשביל שנינו. ואני לא אתן לך לוותר לעצמך. עכשיו אנחנו מתאבלים. את הדין והחשבון מן הממשלה נבקש אחר כך.

עודד: מישוהו שם ייתן לך משהו?

דינה: אנחנו הורים שכולים. מגיע לנו. אין טעם לבזבז את השבעה בוויכוחים על שמועות. ביום שהיא תיגמר, אנחנו נדרוש פרוטוקול של ישיבת הקבינט.

עודד: כבר ביקשתי.

דינה: נבקש שוב.

עודד: הם לעולם לא ייתנו. הם גם יודעים למה.

דינה: אנחנו נשב ליד הכניסה של משרד ראש הממשלה עד שייתנו.

עודד: היינו צריכים לעשות את זה ביום שישי בבוקר. כשעוד אפשר היה להציל אותה.

אני לעולם לא אסלח לעצמי. איך זה יכול להיות שאני חי והיא מתה?

דינה: אני לא יודעת. אין לי תשובה. אני גם לא יודעת אם תהיה לי. אבל אנחנו ממשיכים גם בלי תשובה. נעבור את הלילה. נעבור את מחר. עוד יום ועוד יום. אולי אפילו תחזור קצת לחנות, ואני אלך מדי פעם למחלקה לראות את הפציינטים שלי. אנחנו מוכרחים להאמין שזה אפשרי. **(הוא שותק)** אתה שומע אותי? **(הוא שותק)** ענה לי. אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו להתפרק. תראה מה קרה לעופר. בגללנו הוא ברח לצבא. אני לא רוצה לאבד אותו. **(הוא שותק)** אני לא רוצה לאבד גם אותך. אתה שומע? אני צריכה אותך כאן כל הזמן. עד סוף השבעה. אתה לא משאיר אותי לבד בחדר הזה. חבק אותי. אני לא אחזיק מעמד בלעדיך.

עודד: **(מחבק אותה)** גם אני לא אחזיק מעמד בלעדיך.

4. מיד אחר כך. החדר של עופר. עופר ומאיה.

עופר: אני לא יודע איך אני אישאר כאן עד סוף השבעה. אני לא מסוגל להשגיח עליהם כל הזמן.

מאיה: הם צריכים אותך.

עופר: הוא באמת ניסה לקפוץ מהחלון בבית החולים?

מאיה: אני לא יודעת. אחרי שהצבא הודיע לנו שמצאו אותה, היה לו קצת לחץ בחזה. הִזְמַנּוּ אִמְבּוּלָנְס. אבל הוא לא אמר שום דבר. לכן לא חשדנו. הבוקר האחות סיפרה לנו.

עופר: אני לא בטוח שאני יודע איך לעזור לו.

מאיה: נסה לרכוב איתו על אופניים. בחודשיים האלה שהיית בעזה, רכבתי איתו כמעט כל יום.

עופר: אָף?

מאיה: כן. כדי שהוא ינשום קצת.

עופר: בסדר. נראה איך יהיה בבוקר.

מאיה: כל כך התגעגעתי אליך... **(מנסה לחבק אותו. הוא מהסס)** מה קרה?

עופר: שום דבר. היו כאן היום כל כך הרבה אנשים. בתוך המהומה הזאת לא הצלחתי לחשוב עליה. בטח אנסו אותה שם כל לילה.
מאיה: אל תגיד את זה. אנחנו לא יודעים.
עופר: אני חושב שהפתולוגים אמרו משהו לאבא שלי.
מאיה: אולי בגלל זה הוא התחיל לשתות ככה.
עופר: אז שאימא שלי תטפל בו. היא רופאה בכירה. היא מכירה מומחים. מספיק קשה לי עם מה שקרה לשירה.
מאיה: אתה לא מתאר לעצמך כמה זה קשה לה.
עופר: בחודשיים האלה בעזה חיפשתי אותה בכל בית. בכל מרתף. כל פעם שיריתי פגז, פחדתי שאני פוגע בה.
מאיה: אתה חייב להישאר כאן גם אחרי השבעה. לך אולי הם יתנו לעזור להם. אחרת הם לא יחזיקו מעמד. כל הזמן כדורי הרגעה, כדורי שינה. לילה אחד התעוררתי מדפיקות בדלת. הם לא שמעו. ירדתי לפתוח. הייתי בטוחה שאלה המודיעים של הצבא. לא ידעתי אם הם באו בגלל שירה או בגללך. בסוף זאת הייתה הרוח.
עופר: לפחות עכשיו אנחנו כבר לא צריכים לדאוג לה.

היא מסתכלת בו, וכעבור רגע מחבקת אותו.

5. בחצות הלילה. חדר השינה של עודד ודינה. דינה ישנה. עודד ער לצידה. אור על שירה.

שירה: אין הפסקת אש, אבא. מטוסים מפציצים. פצצות מתפוצצות. רוב הבתים סביב כבר נחרבו. אני מכורבלת בפינה מתחת למזרן. מנסה לחשוב על אורי. הוא בטח מרגיש אשם על זה שהוא ניצל באותו בוקר, והוא התגייס עוד לפני שהוא קיבל צו. נכון? כשנקעתי שם את הרגל הוא רצה להישאר איתי... **(בבהלה)** בום! זה היה קרוב...
עודד: אלו הפצצות האחרונות, שירה. ההסכם כבר נחתם. הפסקת האש נכנסת לתוקף עוד כמה דקות. בחצות. מחר תשתחררי. אנחנו נחכה לך במעבר הגבול.
שירה: הנה הדלת נפתחת. אולי זה באמת קורה. כן. מוחמד מביא לי בגדים חדשים. לכי תתקלחי. בבוקר יבואו לקחת אותך.
עודד: הוא יודע מה הוא אומר, שירה. מחר משתחררת העשירייה הראשונה. אנחנו מחכים לשמוע את השמות.
שירה: אני הולכת למקלחת. הוא בא אחרי. אתה לא נכנס. אני אומרת לו. הוא מוציא את האקדח. אני מנסה לדחוף אותו החוצה. הוא מכניס לי סטירה. אני נושכת אותו. חתיכת פלפלה. הטייסים שמפציצים אותנו עכשיו הם חברים שלך. אף שותה איתם פפריים, רוקדת איתם במסיבות. שוכבת איתם... אז עכשיו תתפשטי... קדימה. הוא מצמיד את האקדח לראש שלי. תתפשטי. מרוב פחד אני לא זזה...
עודד: לא... שירה... לא... העיקר שאת חיה... את חזקה. את תתגברי. את לא תשכחי את זה, אבל את תחזרי הנה, אל החיים שהיו לך, תגמרי את הלימודים, תהיי רופאה, תתחתני, תולדי ילדים... **(האור עליה כבה)**

6. יום שלישי ה-5 בדצמבר 2023. היום השני לשבעה. בוקר. חדר האורחים. דינה יושבת ליד השולחן. נכנסים עופר ומאיה.

עופר: בוקר טוב.
 דינה: בוקר טוב.
 עופר: אבא עוד ישן?
 דינה: כנראה.
 עופר: שמענו אותך מסתובבת במטבח בלילה.
 דינה: אפיתי עוגה.
 עופר: אפשר לקנות עוגה, אימא.
 מאיה: ירדתי לעזור לך, אבל ראיתי שאת מנמנמת על הספה.
 עופר: אולי נסדר קצת את הבית? עוד מעט יגיעו אורחים. למה העוזרת לא באה?
 דינה: הבן שלה נפצע שם.
 עופר: נפצע?
 דינה: הוא יהיה בסדר. רופא מהמחלקה שלי ראה אותו.
 עופר: את רוצה שאני אשאב אבק? שאני אשפוך את הזבל?
 מאיה: אני אעשה את זה.
 דינה: אף הולכת לבית ספר היום. יש לך בחינת מגן בשבוע הבא.
 מאיה: אל תדאגי. אני אסתדר.
 דינה: אני מקווה שאת לא נבהלת, כשאת רואה אותנו מתפרקים ככה.
 מאיה: אתם הכי חזקים שאני מכירה.
 דינה: לא מספיק.

מחבקת אותה. עודד נכנס. התיק שלו בידו.

עודד: בוקר טוב.
 דינה: לאן אתה הולך?
 עודד: אל שירה.
 דינה: הבטחת להישאר. אחותי מגיעה עוד מעט. גם החברים שלך.
 עודד: לא הצלחתי להירדם בלילה.
 דינה: אני לא מוכנה להיות כאן לבד. אני גם לא מוכנה שאתה תהיה שם לבד.
 עודד: אל תדאגי.
 דינה: האנשים האלה באים לחזק אותנו. למה אתה מוותר על זה?
 עודד: כי אני לא מאמין להם. כי אם אני נשאר לפטפט איתם, אני עובר לסדר היום על מה שקרה.
 דינה: אז אתה בורח?
 עופר: גם אני צריך אותך, אבא.
 עודד: הכאב שלהם הוא שקר. גם אלה שמפגינים ברחובות מנסים לנקות את המצפון שלהם. כשהיינו זקוקים להם, נשארנו לבד.
 עופר: אז לפחות אנחנו נהיה יחד.
 עודד: אז בואו איתי אל שירה.
 דינה: אנחנו נלך אליה ביום האחרון של השבעה.
 עודד: אני לא אשאיר אותה שם לבד.

דינה: אבא של אורי שאל אתמול מה לעשות עם הדירה שלהם. צריך לבטל את השכירות. צריך לפנות את החפצים שלה, הספרים, הבגדים, האופניים.
 עודד: נדבר על זה פעם אחרת. **(פונה לצאת)**
 עופר: חכה רגע, אבא. קשה לנו בלעדיך.
 עודד: אני מבין, אבל...
 עופר: אם אתה מבין, אז תישאר.
 עודד: אם אני נשאר, אני עלול לחנוק כאן מישהו. **(יוצא)**
 עופר: **(לדינה)** אם היית מתעקשת, הוא היה נשאר.
 דינה: התעקשתי.
 עופר: ראית שהוא הפסיק לקחת קלונקס? תסתכלי בארון התרופות.
 דינה: הוא לא נראה כמו מי שהולך לעשות לעצמו משהו.
 עופר: את אומרת את זה בתור רופאה?
 דינה: כן.
 מאיה: בוא נלך אחריו. הוא עדיין בחנייה. אולי הוא ירצה ללכת לים?
 עופר: **(לדינה)** את תסתדרי כאן בלעדינו?
 דינה: לא!
 מאיה: נחזור לפני שאנשים יגיעו.
 דינה: אני לא נשארת כאן לבד.

שתיקה. נכנסת רחל. שקיות מצרכים בידיה.

רחל: בוקר טוב. הבאתי לכם ארוחת בוקר. אני חייבת לקפוץ לכמה שעות לחנות.
 התחלנו היום את מכירות סוף השנה. הוא עדיין ישן?
 דינה: הוא הלך.
 רחל: לאן?
 עופר: אל שירה.
 רחל: לבד?
 דינה: אנחנו יושבים כאן שבעה היום.
 רחל: מישהו צריך להשגיח עליו. **(מחייגת אל עודד בטלפון שלה)** הוא ישן בלילה?
 אכל משהו הבוקר? שתה קפה? **(איין תשובה)** הוא לא עונה. הוא לקח את התרופות?
 דינה: לא.
 רחל: זה לא בא בחשבון. איך נתת לו לצאת ככה? הוא דיבר? אמר משהו? הוא התגלח?
(דינה לא עונה) החנות תחכה. אני אתקשר אליכם כשאמצא אותו. **(יוצאת)**
 עופר: אני לא מבין למה היא היסטורית כל כך. הוא צריך קצת זמן לעצמו. זה הכול. גם אני צריך את זה.
 מאיה: **(לדינה)** רוצה עוד קפה?
 דינה: אני רוצה למות.
 עופר: די, אימא. אני לא מוכן לשמוע אותך ככה.
 דינה: אני מקווה שאתה לעולם לא תאבד בת.
 עופר: אני לא יכול להיות כאן שומר. לא של אבא, וגם לא שלך.
 דינה: עכשיו כולנו שומרים זה על זה.
 עופר: וכל אחד גם שומר על עצמו!

מאיה: אל תצעק עליה.
 עופר: לא צעקתי. **(מתיישב על הספה)**
 מאיה: **(לדינה)** אני יכולה לשאוב כאן אבק?
 עופר: אמרתי שאני אעשה את זה.
 מאיה: בסדר גמור. אני אזרוק את הזבל, וארחץ את הכלים.
 עופר: אני אעשה גם את זה.
 מאיה: עוד מעט אנשים יגיעו.
 עופר: שיגיעו.
 דינה: **(בכאב)** תפסיקו כבר. תנו לי כמה דקות לבכות...

7. אותו היום. עודד ורחל יושבים ליד קברה של שירה.

רחל: דינה צריכה אותך.
 עודד: גם אני צריך אותה. אבל אני לא יכול יותר להעמיד פנים. כל מי שמגיע אלינו יודע שאפשר היה להציל את שירה. ביום שישי בבוקר היא עוד הייתה חיה. גם בשבת. אף אחד לא מעז לומר על זה שום דבר. במקום זה הם מפטפטים. כשאני שומע אותם, אני לא מצליח לשלוט בעצמי.
 רחל: כי אתה לא לוקח את הכדורים שלך.
 עודד: אני אחזור הביתה כשהם ילכו.
 רחל: ומה עם עופר? לא ראיתי אותו בוכה. זה סימן לא טוב.
 עודד: אני לא יודע מה להגיד לו. הוא מתחמק ממני. כבר חודשיים.
 רחל: נסה לדבר איתו על זה.
 עודד: בסדר. בערב.
 רחל: למה לא עכשיו?
 עודד: כי הוא יושב איתם. מקשיב להם. שומע איך הם קונים, מוכרים, משפצים, מטיילים. אני לא יכול לדבר על שום דבר מלבדה.
 רחל: הם מדברים עליה כל הזמן.
 עודד: הם מדברים על החתול שלה ושל אורי שלא אוכל כבר שלושה ימים.
 רחל: גם להם כואב.
 עודד: תודה. עוד משהו?
 רחל: מה אנחנו עושים עם החנות? בחודשיים האחרונים הסתדרתי שם לבד. אבל היום התחלנו מכירות סוף שנה.
 עודד: זה ממש לא מעניין אותי, אימא.
 רחל: יש לנו עשרה עובדים במילואים. רהיטי משרד מושבתים חודש שלם. בחדרי שינה וסלונים צריך להחליף תצוגה.
 עודד: תחליפי מה שאת רוצה.
 רחל: אני צריכה את העזרה שלך.
 עודד: את לא מבינה שאני לא מסוגל?
 רחל: למה אתה מוותר לעצמך?
 עודד: אל תרמי אותי, אימא. את עשית מכירות כאלה חמישים שנה. את יכולה לעשות עוד אחת. אבל את רוצה אותי בחנות, כי את חושבת שאני אתאושש שם. את טועה. אני לא אתאושש, כי אני לא רוצה להתאושש.

רחל: אתה לא נשאר כאן לבד, עודד.
 עודד: **(מתפוצץ)** זה העניין? כבר אמרתי לך. כשהגעתי למחלקה, הרגשתי מחנק. רציתי לפתוח את החלון שליד המיטה כדי לנשום. זה הכול.
 רחל: האחיות סיפרו משהו אחר.
 עודד: את מאמינה לי, או להן?
 רחל: אני מאמינה לך, אבל...
 עודד: אם את מאמינה לי, אז בשביל מה באת הנה?
 רחל: כי אנחנו צריכים אותך בבית.
 עודד: אמרתי לך שאני אבוא הביתה בערב.
 רחל: אז אני נשארת איתך.
 עודד: עשי לי טובה, אימא. עזבי אותי כבר. לכי הביתה. לחנות. למשרד. לבית קפה. לאן שאת רוצה. נתראה בערב. **(היא מניחה את ידה על כתפו. הוא שומט את ידה)**
 שירה לא תיתן לי לעשות לעצמי שום דבר.

היא יוצאת. עודד מכסה את עיניו בידיו. כעבור רגע הוא מסיר את ידיו מעיניו, ורואה את שירה.

שירה: אני יושבת על המזרן. חושבת עליכם. על אורי. על הלימודים שלנו. מוחמד נכנס, מחזיק שקית קטנה. באת לקחת אותי? ענה לי. מתי אני משתחררת? הוא לא עונה.
 אם אתה לא אומר לי, אני מספרת למפקד שלך מה עשית לי.
 עודד: דיברתי שוב עם ראש השב"כ, שירה. הוא אומר שאין להם שליטה על הרשימה.
 אבל הוא בטוח שתשתחררי. אף אישה. לא חיילת. יש לך עדיפות. אנחנו לוחצים כל הזמן. לא מרפים לרגע...
 שירה: תענה לי, מוחמד. למה אני לא משתחררת? הוא מוציא מהשקית גביע של פלסטיק ואומר: המפקדים שלי מפחדים שהכנסתי אותך להיריון. קדימה. תשתיני פה. אם אין היריון, את יוצאת. אני מכניסה את הגביע מתחת לשמלה ומשתינה. הוא טובל מקלון. מחכה. אין היריון. אז אני יוצאת? הרופא רוצה עוד בדיקה בשבוע הבא.
 בשבוע הבא?! בגלל זה אני אישאר כאן עוד שבוע?!
 עודד: יש הסכם, שירה. בינתיים הוא מתבצע. נשים וילדים משתחררים...
 שירה: אני לא מסוגלת להישאר כאן עוד שבוע, אבא.
 עודד: הם לא ישאירו אותך שם עוד שבוע. אם הם יעכבו אותך יום אחד, המלחמה תתחדש. הם יודעים את זה.
 שירה: לא מסוגלת להיות כאן אפילו עוד יום אחד. אפילו עוד שעה... אני כל הזמן חושבת איך להגיע לחלון...

8. אותו ערב. ביתם של עודד ודינה. רחל, עופר ומאיה. דינה נכנסת מחדר השינה, לבושה במעיל.

דינה: כבר חושך. אני נוסעת לבית הקברות.
 רחל: את לא נוסעת לבד.
 דינה: חכי כאן. אולי הוא בכל זאת יחזור.
 רחל: אחד העובדים שלנו ראה אותו מטייל על החוף.

דינה: **(לעופר)** סע לשם במכונית של סבתא. תבדוק גם במסעדות.
מאיה: **(לעופר)** אני באה איתך.
רחל: קחי את המעיל שלך.

דינה, עופר ומאיה לובשים מעילים ופונים לצאת. עודד נכנס, תיקן בידו.

רחל: למה אתה לא עונה לטלפון?
דינה: חיפשנו אותך כל היום. אתה בסדר?
עופר: דאגנו לך.
רחל: כמעט יצאנו מדעתנו.
מאיה: אתה רוצה קפה או תה?
רחל: אתה לא מכבה יותר את הטלפון.
דינה: אתה רועד מקור. התרטבת בגשם?
עודד: לא.
עופר: הייתי אצל שירה. הייתי בחנות. בים. איפה היית?
רחל: ביקשנו מהאורחים ללכת, כדי לצאת לחפש אותך.
עודד: תפסיקו לדאוג לי כל כך.
דינה: **(בזעם)** מעכשיו אתה נשאר כאן כל הזמן! אתה לא יוצא יותר מהבית עד סוף השבוע! שמעת?
עודד: שמעתי.
עופר: אז בכל זאת איפה היית?
עודד: שירה הייתה ברשימה של שבע הנשים שהיו צריכות להשתחרר ביום שישי בבוקר.
דינה: אנחנו יודעים את זה.
עודד: עד עכשיו שמענו שמועות. עכשיו ראיתי את הרשימה.
דינה: ראית אותה?
עודד: הנה היא. **(מוציא דף מתיקו ומוסר לה)** ראש השב"כ נתן לי אותה.
דינה: **(מסתכלת ברשימה)** שירה ראשונה... **(מחזירה לו את הדף)**
עופר: **(לוקח אותו ומסתכל בו)** בני זונות...
עודד: עכשיו אני גם בטוח שהממשלה פוצצה את העסקה כדי שיהיה לה תירוץ להמשיך את המלחמה.
עופר: הם פוצצו אותה. לא אנחנו.
עודד: להפך. הם לא רצו לפוצץ אותה. הם התחייבו לעשר נשים. היו להם שבע. במקום השלוש שלא הצליחו להגיע אליהן, הם הציעו שלושה גברים מבוגרים.
רחל: **(לאחר שהסתכלה ברשימה)** המבוגרים האלה... הם בטח ימותו תוך כמה ימים...
מאיה: **(לוקחת אותה ממנה)** גם הבנות... כולן...
עופר: **(לוקח ממנה את הרשימה)** אני לא מבין. פתאום באמצע היום אתה נפגש עם ראש השב"כ? פתאום הוא נותן לך מסמך כזה?
עודד: התקשרתי אליו. הוא אמר לי בוא. מגיע לך לדעת.
עופר: מה מגיע לך לדעת?
עודד: שהקבינט ויתר על שירה בידיעה שלא תהיה בקרוב שום עסקה.
דינה: זה מה שהוא אמר לך? ראש הממשלה אמר לי בטלפון שהם התעקשו על עשר הנשים, כי הם ידעו שהמנוולים האלה יכולים להגיע אל כולן.

- רחל: והוא רצה להציל את כולן.
 עודד: אז לכן היינו צריכים לאבד שבע נשים צעירות ושלושה גברים מבוגרים? מי יודע מה קורה עכשיו לשש הצעירות האלה.
 דינה: כשנקבל את הפרוטוקול נדע בדיוק מה קרה בישיבה הזאת.
 עודד: הפתולוגים שבדקו את שירה אמרו לי שהיא עברה שם...
 דינה: **(בתקיפות)** אנחנו לא מדברים על מה שהיא עברה שם.
 רחל: במקום להאשים אותם, אתה מאשים אותנו?
 עודד: אתן לא מבינות מה שאני אומר לכן? אפשר היה להציל את שירה. אפשר היה להציל את שש הבנות האחרות. ראש השב"כ הודה שהממשלה ויתרה עליהן כדי לחזור ללחימה. מי יודע מתי תהיה עוד עסקה. מי יודע אם הן יחיו עד אז...
 רחל: תהיה עוד עסקה בתוך כמה ימים. הפעם היא תתבצע כמו שהיא סוכמה.
 עודד: בגלל זה שירה הייתה צריכה למות?
 דינה: הדיון הזה כבר נגמר, עודד. אני לא רוצה לחשוב על זה עכשיו. עכשיו אנחנו צריכים לעשות לה מצבה. היה כאן היום קבלן מצבות. הוא הביא אלבום עם דוגמאות. **(נותנת לו)** צריך להחליט מה לכתוב עליה.
 עודד: אני אסתכל בזה יותר מאוחר.
 דינה: אם אתה לא מסתכל עכשיו, אז אני מחליטה בלעדיך.
 עודד: תקשיבי רגע, דינה. גם ההורים של שש הבנות האלה צריכים לדעת למה הן עדיין שם.
 דינה: הבנות האלה כבר לא מעניינות אותי. אני לא רוצה לשמוע עליהן. את השאלות לראש הממשלה נשאל אחרי השבעה. **(לעודד)** מה זה הכתם על החולצה שלך? שפכת על עצמך קפה? אכלת ארוחת ערב?
 עודד: אני לא רעב.
 עופר: אני הייתי שם ביום שישי בבוקר, כשהעסקה התפוצצה. זה לא קרה בגללנו. זה קרה בגללם. הם הפרו את הפסקת האש. הם ירו רקטות. הניחו מטענים.
 עודד: הממשלה הייתה יכולה לחזור ללחימה למחרת.
 דינה: אמרתי שהדיון הזה נגמר. **(לעודד)** קח כדור שינה ולך למיטה. ואני לא מוכנה לעבור עוד יום כזה בגללך. אתה לא מתאר לעצמך איזה סרטים רצו לי בראש.
 עודד: אולי תירגעי קצת?
 עופר: ואתה לא בורח יותר. אנחנו צריכים אותך איתנו כל השבעה.
 עודד: אני לא בורח, אבל...
 עופר: רוב היום טיילת על החוף, בזמן שאנחנו ישבנו כאן ובכינו על שירה.
 עודד: ואיפה אתה היית במשך חודשיים, כשאנחנו נלחמנו עליה?
 עופר: אני נלחמתי עליה שם.
 עודד: אתה ברחת אל החברים שלך.
 עופר: אם לא היינו נלחמים שם, לא הייתה שום עסקה, ולא היה לה שום סיכוי.
 דינה: אולי כבר תסתמו את הפה?

היא אוחזת בזרועו ומוליכה אותו לחדר השינה שלהם.

מאיה: לא היית צריך להעליב אותו ככה.

עופר: גם הוא העליב אותי.

רחל: אתה רואה באיזה מצב הוא.

מאיה: הוא לא ברח לשום מקום. הוא ניסה להבין איך הממשלה החליטה לוותר על שירה.
 עופר: היא לא החליטה לוותר עליה.
 מאיה: אז מי החליט?
 עופר: הם.
 מאיה: הייתה ישיבה. הייתה הצבעה. התקבלה החלטה ש...
 רחל: כולנו חשבנו שבתוך יומיים תהיה עוד עסקה. גם הוא חשב ככה. היינו בטוחים שהמנוולים האלה ישמרו על שירה כדי לקבל את האסירים שלהם.
 מאיה: בכל זאת כדאי לדבר עם ההורים של הבנות האחרות. הם צריכים לדעת שאולי אפשר עדיין להפסיק את הלחימה ולהתחיל עסקה חדשה.
 עופר: הם יודעים את זה. (לרחל) לילה טוב.
 רחל: לילה טוב.

עופר ומאיה יוצאים לחדרו של עופר. רחל נשארת לבדה. רשימת המיועדות לשחרור בפעימה שהתבטלה מונחת על השולחן. היא נוטלת אותה ומעיינת בה.

9. מיד אחר כך. דינה ועודד בחדר השינה. הוא יושב על המיטה. היא עומדת מולו.

דינה: מה קורה לך?
 עודד: מה קורה לי?
 דינה: יצאת מדעתך?
 עודד: למה את אומרת דבר כזה?
 דינה: אתה מוכרח לחזור לקחת קלונקס.
 עודד: למה? כי אני לא מוכן להשלים עם זה שהיא מתה ככה?
 דינה: אמרתי לך שנברר את זה אחרי השבעה.
 עודד: למה לחכות עד אז?
 דינה: כי הברור הזה לא יחזיר אותה לחיים. אבא של אורי הביא לי היום את השיחות שלהם, שהצבא הוריד מהטלפון שלו. (נותנת לו דף) הם רצו להתחתן בקיץ. אחרי שהוא יסיים את ההתמחות בבית החולים.
 עודד: (קורא בדף) אני לא מאמין. למה הם לא סיפרו לנו? היינו יכולים לחגוג איתם.
 תסתכלי. היא רצתה ילד. אורי מציע לחכות עד סוף הלימודים שלה. היא בטח לא ידעה שהוא נהרג. אולי טוב שהיא לא ידעה.
 דינה: שום דבר לא טוב. אני יושבת עם האבא שלו לבד. שומעת אותו לבד. בוכה לבד. וכשהוא שואל אותי עליך, אני לא יודעת מה לומר לו.
 עודד: תגידי לו את האמת. אני מנסה לקבל דין וחשבון על מה שקרה להם.
 דינה: אנחנו ננסה לקבל את הדין והחשבון הזה אחרי השבעה. עכשיו אתה יושב איתנו. מקבל איתנו את האורחים. לא מתווכח. לא מאשים. לא רב. אתה לא רואה מה זה עושה לעופר?
 עודד: גם הוא צריך לדעת מה קרה לאחותו.
 דינה: עכשיו הוא צריך שתעזור לו להתאבל עליה.
 עודד: יהיה לו יותר קל כשהוא ידע למה זה קרה.
 דינה: ככה יהיה לו יותר קל? כשאתה מאשים אותו שהוא לא נלחם איתנו לשחרר אותה?
 עודד: אני לא מאשים אותו בשום דבר.

דינה: אז תפסיק להגיד לו את זה, ותפסיק לעזאזל כבר לשתות.
עודד: כשאני שותה, פחות כואב לי. (לוגם מן הבקבוק שעל המדף)
דינה: (לוקחת את הבקבוק) אבל לנו כואב.
עודד: בסדר. אני אפסיק.
דינה: ואימא שלך צודקת. אתה צריך לחזור לעבודה. כל יום שעתיים.
עודד: זה עוד ייקח זמן.
דינה: אתה מתחיל מחר בבוקר. אני חזרתי לטפל בפציינטים שלי ולכן נשארת שפויה.
עודד: והשארת אותי להילחם בשבילה לבדי. כמו עופר.
דינה: נסעתי ארבע פעמים לצלב האדום בז'נבה. נסעתי פעמיים לאו"ם. לוותיקן...
עודד: אני יודע.
דינה: רציתי להישאר שפויה בשביל שנינו.
עודד: את רוצה שנתחשבן עכשיו?
דינה: אנחנו כבר לעולם לא נחזור לחיים הרגילים שלנו, אבל אולי נצליח להשלות את עצמנו שחזרנו אליהם. אני מוכנה להסתפק בזה. אז אנחנו מסלקים עכשיו את כל הבקבוקים מהבית, ואחרי השבעה הולכים לטיפול. בינתיים קח קלונקס.
עודד: כשאני לוקח קלונקס אני לא מצליח לחשוב.
דינה: קח כבר!!
עודד: את יכולה אולי להיות קצת יותר נחמדה אליי?
דינה: (בכעס) לא!!

דינה יוצאת, בקבוק הוויסקי בידה. עודד הולך אחריה. הם נכנסים לחדר האורחים. היא פותחת ארון ומוציאה מתוכו עוד בקבוק.

עודד: חכי רגע.
דינה: אתה לא שותה יותר אף טיפה.
עודד: בואי נעשה את זה בהיגיון.
דינה: אם היית הגיוני, היית מפסיק מזמן.

דינה יוצאת לזרוק את הבקבוקים לאשפה. עודד פונה לחדר השינה, רחל קמה מן הספה ועוצרת בעדו.

רחל: אתה מוכרח להפסיק.
עודד: עשי לי טובה...
רחל: היא מנסה להציל אותך.
עודד: זה לא עניינך, אימא.
רחל: ועוד איך זה ענייני. איבדתי מספיק. אני לא אאבד גם אותך. גם דינה ועופר צריכים אותך. אז עכשיו אתה מפסיק את המלחמה שלך. אני לא רוצה שתנצח בה. אני רוצה שתמשיכו לחיות. אז אתה לא מחפש אשמים. ואתה לא מתחשבן. ואתה גם לא שותה יותר. ברור? ואם אני צריכה להישאר כאן יומם ולילה כדי לשמור עליך, אז אני אישאר כאן יומם ולילה. שמעת?

הוא עוקף אותה לעבר חדר השינה, אך עוצר, פונה ונכנס אל חדרה של שירה.

10. אותו ערב. חדרו של עופר. עופר אורז קיטבג. נכנסת מאיה, שיצאה מן המקלחת.

- מאיה: מה קרה?! מה אתה עושה?! קיבלת חופשה עד סוף השבועה. אתה לא יכול לחזור עכשיו לצבא.
- עופר: אני לא יכול להישאר כאן. אבא שלי משגע אותי. אימא שלי מתפרקת. אני לא מבין במה הוא מאשים אותי. על מה אני צריך להתנצל?
- מאיה: הוא מאשים את כולם. בעיקר את עצמו.
- עופר: הוא שוכח שאני נלחמתי בשביל שירה הרבה יותר ממנו. בזמן שהוא נאם בכיכרות, אני חיפשתי אותה שם במנהרות מתחת לאדמה.
- מאיה: הוא יודע את זה.
- עופר: יום-יום כמעט נהרגתי בשבילה. הוא מאשים אותי בגלל שאני חי. **(סוגר את הקיטבג)**
- מאיה: זה לא נכון, עופר.
- עופר: ואימא שלי שומעת אותו, ולא אומרת שום דבר.
- מאיה: קשה להם. בחודשיים שלא היית כאן הם לא תפקדו מרוב חרדה. אם הם יצטרכו לדאוג לך גם עכשיו, הם לא יחזיקו מעמד.
- עופר: אם הם החזיקו מעמד עד עכשיו, אז הם...
- מאיה: הם לא החזיקו מעמד. הם נשברו. תראה באיזה מצב הם. הם היו צריכים אותך כל הזמן. עכשיו הם צריכים אותך עוד יותר.
- עופר: גם את מאשימה אותי במשהו?
- מאיה: אני לא מאשימה אותך בשום דבר, אבל אתה חייב להתחשב בהם ולהישאר איתם.
- עופר: אני לא מסוגל לטפל בהם, מאיה.
- מאיה: נעשה מה שאפשר. אני עושה את זה כבר חודשיים.
- עופר: אחרי ששירה נחטפה, הייתי כאן שבוע שלם. אבא שלי צרח. אימא שלי בכתה. שירה הייתה אחותי. הם בכלל לא ראו אותי. ועכשיו אני בא להלוויה שלה, והם מאשימים אותי שלא נשארתי להילחם בשבילה.
- מאיה: אתה צודק, אבל...
- עופר: אז למה את אומרת שאני לא מתחשב בהם מספיק?
- מאיה: כי אתה חוזר לצבא.
- עופר: כי אני לא צריך לטפל שם באף אחד.
- מאיה: תן להם הזדמנות, עופר. לפחות עד סוף השבועה. הם היו תמיד אנשים הגיוניים. אחרי שהם יעלו לקבר הם יתאוששו. לא מגיע להם שתעזוב אותם עכשיו. גם לי לא מגיע.
- עופר: אני אחזור עוד כמה שבועות.
- מאיה: אני לא יודעת אם אני אוכל להחזיק את הבית הזה עד אז.
- עופר: את לא צריכה להחזיק אותו.
- מאיה: מישוהו צריך. לא?
- עופר: הם.
- מאיה: כבר אין להם כוח. מחר הוא עלול לנסות שוב ל...
- עופר: אני לא מוכן לשמוע את זה. **(מתיישב על המיטה)**

11. אותו לילה. חצות. חדר האורחים. רחל ישנה על הספה. עודד יוצא בחיפזון מחדרה של שירה, ומדליק את האור.

עודד: שירה! שירה! שירה! (צועק) שירה!?

ממהר אל דלת הכניסה, פותח אותה וצועק החוצה.

עודד: שירה!

רחל: (מזדקפת על הספה) עודד?

עודד נוטל את הטלפון שלו ומחייג. אין תשובה.

רחל: עודד, זאת אני. אימא. חשבתי שנרדמת. נשארתי לישון כאן. אתה בסדר?
עודד: רק רגע. רק רגע...

הוא מסתכל אליה, כאילו לא מזהה אותה. נכנסת דינה, מבוהלת.

דינה: מה קרה?

עודד: שירה הייתה כאן עכשיו. היא עשתה לעצמה קפה. היא דיברה בטלפון.

דינה: (לרחל) היא הייתה כאן? ראיית אותה!?

רחל: אני הייתי כאן, עודד. אף אחד לא נכנס הנה.

עודד: אורי חיכה לה בחוץ. התקשרתי אליה והיא לא...

דינה: (צורחת) אורי חיכה לה? אורי!?

רחל: שבו רגע. תירגעו. (לעודד) אתה רוצה כוס מים?

הוא נד בשלילה. מתעשת, מתיישב על הספה, מתנשם בכבדות.

דינה: לרגע האמנתי לך. (בדמעות) איזה מטומטמת אני...

רחל: לא קרה שום דבר. הוא חלם.

דינה: הוא לא רק חלם.

רחל: הוא כבר איתנו עכשיו.

דינה: אני מקווה.

היא מוציאה גלולה של קלונקס מהתיק שלה ונותנת לו.

דינה: קח. זה קלונקס. (הוא נד בשלילה) בבוקר אני אביא לך קלופיקסול. אחרת כולנו נשתגע כאן. קח... (בתקיפות) אנחנו מוכרחים ללכת לטיפול. כבר מחר. אם אנחנו רוצים לחיות יחד, אין לנו ברירה. (הוא קם ופונה לצאת. היא צועקת אחריו) אם אתה לא בא איתי לטיפול, אני מאשפזת אותך! לפני שגם אני יוצאת מדעתי...

עודד יוצא אל חדרה של שירה. רחל פונה אל דינה בתקיפות.

רחל: מה קורה לך? את לא הרופאה שלו עכשיו, ולא תאשפזי אותו בגלל חלום רע. את לא רואה מה עובר עליו? את לא נשברת, לא מאיימת, ולא מתפרקת. ומה זאת אומרת "אם אנחנו רוצים לחיות יחד"? ודאי שאתם רוצים.
דינה: **(בכעס)** אל תגידי לי מה אני רוצה, כי אני כבר לא יודעת אם אני בכלל רוצה משהו. אבל אני לא יכולה יותר לחיות עם הטירוף שלו. ואל תתני לי עצות. אם את יודעת איך להציל אותו, תיכנסי לחדר שלה ותוציאי אותו משם. **(יוצאת)**

12. יום רביעי. היום השלישי לשבעה. בוקר. חדר האורחים. עופר יושב על הספה, לבוש מדים, נועל את נעלי הצבא. הקיטבג שלו ארוז, הרובה לידו. כעבור רגע נכנסת רחל ובידיה שקיות מצרכים מן המכולת.

רחל: מה אתה עושה? לאן אתה נוסע? השתגעת?
עופר: זה לא עניינך, סבתא.
רחל: על גופתי המתה, עופר!
עופר: עשי לי טובה, והירגעי.
רחל: לך תחליף בגדים לפני שההורים שלך מתעוררים.
עופר: תגידי להם שלא ידאגו.
רחל: אתה לא יוצא מכאן.
עופר: אני אתקשר אליהם מהדרך.

דינה נכנסת מחדר השינה, ומיד אחריה נכנסת מאיה מחדרו של עופר. שתיהן עדיין בבגדי השינה שלהן.

דינה: מה קרה? מה פתאום מדים? מה פתאום קיטבג? אתה בחופשה. אתה לא נוסע לשום מקום.
עופר: רק לכמה ימים.
דינה: אני אדבר עם המג"ד שלך.
עופר: הוא צריך אותי עכשיו.
רחל: גם אנחנו.
דינה: אנחנו צריכות אותך יותר.
מאיה: אתמול אמרת שאתה נשאר עד סוף השבועה.
עופר: זה היה אתמול.
דינה: תוריד את הבגדים. תוריד אותם. מיד. **(מטלטלת אותו)** אתה לא משאיר אותי לבד עם אבא.
עופר: די, אימא.
דינה: מספיק קשה לי, עופר. אם יקרה לך משהו, אני אמות.
עופר: אני יודע לשמור על עצמי.
דינה: אל תבלבל ת'מוח. **(מנסה לפשוט ממנו את המדים)**
מאיה: אתה לא יכול לנסוע עכשיו. אתה עייף. אתה כועס. אתה מבולבל. אתה לא יודע מה אתה עושה.
עופר: אני יודע מצוין.
מאיה: שמעתי את השיחה שלך עם המ"פ.

דינה: מתי? מה הוא אמר לך?
 עופר: הוא לא אמר שום דבר.
 מאיה: אתה ביקשת ממנו שירשה לך לחזור, והוא אמר לך להישאר בבית.
 דינה: מה קרה? למה אתה רוצה לחזור?
 עופר: ככה.
 מאיה: אתה לא תסלח לעצמך כל החיים שלך.
 דינה: תענה לי. למה אתה רוצה לחזור?
 עופר: אני לא יכול יותר, אימא...
 רחל: אל תדבר שטויות. ודאי שאתה יכול. תפסיק לרחם על עצמך. אתה חזק יותר ממה שאתה חושב.

עודד נכנס. הוא עדיין בפיג'מה.

עודד: מה אתה לא יכול?
 דינה: אתה יושב איתנו עד סוף השבעה. אחר כך נראה.
 עופר: אני אומר לכם שאני לא יכול.
 עודד: אתה לא חוזר לצבא.
 עופר: אז לאן אני אברח? לחוץ לארץ?
 עודד: אם אתה מוכרח.
 עופר: כשהחברים שלי נלחמים?
 עודד: כן.
 מאיה: המ"פ שלך אמר שהם מסתדרים בלעדיך.
 דינה: החברים שלך לא מעניינים אותי.
 רחל: לצבא יש מספיק חיילים שם.
 מאיה: הוא אמר שאם תחזור, אתה תעמוד למשפט.
 דינה: אתה בן יחיד עכשיו. אנחנו לא נחתום לך.
 עופר: אתם לא צריכים אותי כאן. לא הייתם צריכים אותי. אתם גם לא תצטרכו אותי. אתם תסתדרו הרבה יותר טוב בלעדי.
 מאיה: מה קרה לך שם, עופר? תסתכל עליהם רגע...
 עופר: לא קרה לי שום דבר.
 עודד: בשביל מי אתה רוצה כל כך להילחם? בשביל הממשלה הזאת?
 עופר: לא.
 דינה: שירה כבר לא צריכה אותך שם.
 רחל: אם נאבד אותך, אז בשביל מי נמשיך לחיות? בשביל המתים?
 עופר: (לדינה) שמעתי אתכם אתמול בלילה. אני לא מסוגל לראות אתכם ככה. אתם צריכים אשפוז. שניכם.
 עודד: מי צריך אשפוז? אני? אימא? על מה?
 עופר: גם אימא אמרה שצריך לאשפוז אותך.
 דינה: אמרתי את זה ברגע של כעס. רציתי שהוא יפסיק לשתות.
 רחל: אני אתן למישהו לאשפוז אותו?
 עופר: אף התכוונת לכל מילה, אימא.
 דינה: עכשיו אני מתכוונת.
 עופר: אם אני אישאר כאן איתכם, גם אני אשתגע.

הוא לוקח את הקיטבג והרובה, ופונה אל הדלת. עודד חוסם את דרכו.

עודד: שירה כבר מתה, עופר. עכשיו אנחנו עושים הכול כדי שאתה תחייה.
 עופר: יש שם עוד חטופים שצריך לשחרר.
 עודד: לממשלה הזאת לא אכפת שהחטופים ימותו.
 דינה: אתה אח שכול. אתה צריך להשתחרר.
 מאיה: ולבוא איתנו להפגין בשביל החטופים האלה.
 רחל: וגם בשביל החברים שלך שנהרגים שם כל יום סתם.
 דינה: אוקיי. תודה. כולנו שמענו. כולנו הבנו. (לעופר) עכשיו אתה פושט את המדים ותולה אותם בארון. אתה נשאר כאן עד סוף השבועה. ואחר כך אנחנו מבקשים מהצבא שיעביר אותך לבסיס קרוב לבית.
 עודד: בשום פנים ואופן. אתה גמרת עם הצבא. אנחנו לא מבקשים ממנו שום דבר. גם לא מהממשלה. אנחנו לא מבקשים יותר שום דבר מאף אחד כאן. העסקה שבה שירה הייתה צריכה להשתחרר, התפוצצה ביום שישי בבוקר. שירה נרצחה ביום ראשון. אחרי ארבעים ושמונה שעות. מישוהו כאן התחנן על חייה בשעות האלה? מישוהו כאן שבת רעב בשבילה?
 מאיה: במוצאי שבת היו בכיכר אלפי אנשים.
 עודד: אילו היו שם מאות אלפים, היא הייתה עדיין חיה.
 דינה: די, עודד. מספיק.
 עודד: צרחתי עד שמיתרי הקול שלי נקרעו. אף אחד לא שמע אותי.
 דינה: די, כבר!
 עודד: אין לנו יותר מה לעשות כאן. אין ולא יהיה...

היא סוטרת לעודד על פניו. תדהמה.

עודד: לא היה אכפת להם שיתעללו בשירה, שיאנסו אותה, שירצחו אותה. ברגע שהם ויתרו עליה, הם ויתרו גם עלינו. על כולנו. ואחרי שהיא נרצחה הם עוד מאשימים אותנו שאנחנו מתלוננים. שאנחנו דורשים תשובות. שונאים אותנו כי אנחנו ההוכחה לכישלון שלהם... לחוסר האונים שלהם... לתבוסה...

נשימתו מתקצרת. הוא נראה מבולבל, כאילו לא מכיר את הנוכחים. כעבור רגע הוא נמלט לחדרה של שירה. עופר ממחר אחריו. שתיקה. עופר חוזר.

עופר: (לדינה) לכי אליו. צריך לעשות לו זריקה.

דינה ממחרת אל החדר של שירה. רחל אחריה. גם מאיה פונה לצאת איתן, אבל עופר עוצר בעדה.

עופר: אני לא רוצה שתראי אותו ככה.
 מאיה: אולי הוא צריך עזרה.
 עופר: את לא יכולה לעזור לו. אני לא בטוח שהוא הכיר אותי. הוא הסתכל בי כאילו אני מחזיק רימון ביד.

היא מחבקת אותו. דינה חוזרת.

דינה: אני מקווה שהוא יישן עכשיו כמה שעות.
 עופר: לא תיארתי לעצמי שהמצב שלו כל כך...
 דינה: אני לא יודעת מה קרה לי. לרגע איבדתי שליטה.
 עופר: אי אפשר יותר לסבול את הייאוש שלו.
 דינה: אל תתווכח איתו יותר.
 מאיה: את רוצה שאני אעשה קצת סדר? עוד מעט יגיעו אורחים.
 דינה: לכו תתלבשו.
 עופר: את באמת רוצה שאני אעבור לבסיס קרוב לבית?
 דינה: אתה צריך להשתחרר. אבא צודק. גמרנו את הסיפור של הצבא. אני צריכה אותך כאן. גם הוא צריך אותך.

13. יום חמישי. היום הרביעי לשבעה. ליד קברה של שירה. בוקר. עודד ושירה.

שירה: יושבת כל היום על המזרן. לא ישנה שלושה לילות. לא מפסיקה לבכות. אין הפצצות. יש הפסקת אש. חטופים משתחררים. בכל פעם שהדלת נפתחת אני בטוחה שבאו לקחת גם אותי. מרוב לחץ אני לא מרגישה רעב. אני לא אוכלת שום דבר עד שיוציאו אותי מכאן. מוחמד נכנס. מביא צלחת שעועית. עוד שלושה ימים עושים לך בדיקת היריון, ואת הולכת הביתה. יאללה, תאכלי כבר. אם את מתה לי כאן, אז יהרגו אותי. הלוואי שיהרגו אותך, אני אומרת לו. קדימה. תאכלי. אני שופכת את הצלחת על הרצפה. הוא מתעצבן. תאכלי מהרצפה. אני לא זזה. ממשיכה לבכות. הוא מתרחק. את תשלמי עכשיו בשביל כל מה שהיהודים עשו לי, למשפחה שלי, לבית שלי. לחיים שלי. הוא תופס את היד שלי ומכניס אותה בכוח למכנסיים שלו. אני נושכת. מכה. הוא לא מפסיק...
 עודד: אנחנו יודעים מה הוא עושה לך, שירה. הם מדברים. זה מגיע אלינו. אנחנו עושים הכול כדי להוציא אותך משם. ראש השב"כ אמר לי הבוקר שהגיע תורך. שמחר תצאי. אני רוצה להאמין לו. אני מבקש שגם את תאמיני...
 שירה: הוא זורק לי סמרטוט. תנגבי את היד שלך. אם את לא אוכלת, אני דוחף לך את האוכל לפה. שמעת? הוא יוצא. אחרי רגע חוזר עם אזיקים. שם אותם על הרגליים שלי. למה? אני שואלת. שלא תנסו לקפוץ מהחלון בלילה.

14. אותו יום. ערב. חדר האורחים. דינה, רחל, עופר ומאיה מחכים לעודד. עודד נכנס. תיקו בידו, רואה שכולם מסתכלים עליו.

עודד: מה קרה?
 רחל: מה קרה לך?
 עודד: שום דבר.
 רחל: אתה מוכר את החנות? בלי להגיד לנו?
 עודד: התכוונתי לספר לכם עכשיו.

- דינה: באמצע השבעה? אתה לא יכול לחכות כמה ימים? אני לא מסוגלת בכלל לחשוב על זה.
- עודד: את לא צריכה. אני מטפל בזה בעצמי.
- רחל: הקונה התקשר לשאול אם הכול בסדר. החנות הזאת שווה כפליים. הוא הרגיש מיד שאתה שתוי.
- עודד: מאתמול לא שתיתי אף טיפה.
- דינה: אני מציעה לך לחשוב קצת, לפני שאתה עושה טעות כל כך גדולה.
- עודד: חשבתי על זה הרבה. אמרתי לכם. אני לא רוצה לחיות כאן.
- רחל: מה זאת אומרת אתה לא רוצה לחיות כאן?!
- דינה: אתה התרסקת אתמול, כי הרשית לעצמך. כי ויתרת. כי נכנעת.
- עודד: אני בכל זאת רוצה לעזוב.
- דינה: לאן?
- עודד: לטורונטו.
- דינה: טורונטו?! ומה איתנו? מה עם אימא שלך?
- עודד: תבואו איתי. את יכולה להיות רופאה בכל מקום. בכל מקום צריכים רהיטים. אימא ואני נפתח חנות. עופר ילך שם לאוניברסיטה.
- דינה: ממתי אתה מקבל בשבילנו החלטות כאלה?
- רחל: החנות הזאת היא גם שלי, עודד. עבדתי בה חמישים שנה. אני לא מוכרת אותה. ודאי לא בחצי חינם.
- עודד: היא שלי כבר יותר מעשר שנים.
- רחל: אני ניהלתי אותה מאז שאבא נפל, ואני אעבוד בה עד יומי האחרון.
- עודד: את יכולה לעבוד בחנות שם.
- רחל: אני לא פותחת שם שום חנות.
- דינה: עשה לעצמך טובה, עודד. תחשוב עוד יום-יומיים. אתה עדיין תחת ההשפעה של הזריקה מאתמול.
- עודד: אני רוצה לגור במקום שאפשר לחיות בו.
- רחל: גם בטורונטו שונאים אותנו עכשיו.
- דינה: המלחמה הזאת תיגמר עוד חודש-חודשיים. אולי בכל זאת יצא ממנה משהו טוב.
- עודד: תצא ממנה עוד מלחמה.
- עופר: אתה לא יכול להכריח אותנו לעזוב, אבא. מאיה כאן. החברים שלי כאן. שירה כאן.
- דינה: תן לו לשבת שבעה. תן לו לבכות על אחותו. הוא צריך להשתחרר מהצבא.
- רחל: אנחנו מספיק חזקים כדי להמשיך לחיות כאן. כשאבא שלך נהרג, לא נכנעתי ולא ברחתי, למרות שהייתי לבד.
- עודד: אנחנו לא נכנעים ולא בורחים. אנחנו מתחילים חיים חדשים. ניקח איתנו גם את שירה.
- דינה: אני לא בטוחה שאפשר לקחת את שירה, אבל את הכאב עליה אנחנו ניקח לכל מקום.
- עופר: גם כאן אפשר להתחיל חיים חדשים.
- עודד: כל מי שאני פוגש כאן, אני שואל אותו איפה הוא היה כששירה נחטפה. איפה הוא היה כשהיא הייתה כלואה. מה הוא עשה בשביל שישחררו אותה ביום שישי בבוקר. או בשבת. או בראשון...
- עופר: ומה יצא ממה שאתה עשית?
- עודד: עשיתי כל מה שיכולתי.

דינה: שמענו אותך. הבנו אותך. תודה על ההצעה. נדבר עליה אחרי השבעה. עכשיו קח כדור ולך לישון.

עודד: אני לא בטוח שהבנתם. אני לא אחיה במקום שמנוהל על ידי האנשים שהצביעו ביום חמישי בלילה נגד השחרור שלה.

דינה: הבנו מצוין. הנה הכדור. לך לישון. **(נותנת לו)**

עודד: **(דוחה אותו)** הייתי כבר אצל עורך הדין. הוא מכין את חוזה המכירה. מחר אני חותם עליו.

רחל: במצב שלך אתה לא יכול לחתום על שום חוזה.

דינה: ואתה לא תחתום. אתה מתקשר אליו עכשיו, ומודיע לו שאתה עוצר הכול.

עודד: אני לא עוצר שום דבר.

דינה: אם אתה לא מתקשר אליו, אז אני מתקשרת.

עודד: מה תגידי לו? שאני לא אחראי למעשיי? הוא דווקא חושב שאני עושה את הדבר הכי אחראי.

דינה: אני לא עוזבת את הארץ!

עודד: כשתתחילי לחשוב על זה, תגלי שאת לא מרגישה שום אשמה. אחרי מה שהארץ הזאת לקחה מאיתנו, אנחנו לא חייבים לה שום דבר. **(פונה לחדר של שירה)**

דינה: חכה רגע.

רחל: **(אחרי)** גם לי יש עורך דין. מחר תקבל צו מניעה. אתה לא תמכור את החנות. גם המשפחה הזאת היא שלי. אתה לא תיקח אותה ממני.

היא לוקחת את תיקה ויוצאת. דינה פונה אחרי עודד. עופר ומאיה נשארים בחדר.

עופר: מה אנחנו עושים איתו?

מאיה: אנחנו צריכים אותו. צריכים להאמין שאפשר לחיות כאן. שבכל זאת יש כאן סיכוי. בוא נגיד לו את זה.

עופר: אני לא בטוח שהוא מקשיב למישהו.

מאיה: הוא יירגע קצת ויקשיב.

עופר: הייתי נועל אותו בבית ולא נותן לו לצאת. **(בועט בזעם בתיקו של עודד המונח על הרצפה)**

מאיה: השתגעת?

עופר: הוא השתגע. הוא בורח. משאיר לי כאן את אימא שלי הרוסה לגמרי... את סבתא שלי... את הבית הזה... הוא לא יכול להפיל את זה עלי...

מאיה: אתה לא לבד. אני נשארת איתך.

עופר: זה גדול עלי, מאיה. זה גדול גם עלייך.

מאיה: אם נגיד לו את זה, הוא יבין.

עופר: אם הוא בורח, אז גם אני יכול לברוח.

מאיה: ותשאיר אותי כאן לבד איתך?

הוא לא עונה. היא מתיישבת לידו על הספה ומנסה לחבק אותו. הוא מפנה לה את גבו.

15. חדרה של שירה. דינה כבר עומדת מול עודד.

- דינה: אני חושבת שלא הבנת מה שאמרתי לך.
עודד: הבנתי טוב מאוד.
דינה: אני לא נוסעת איתך לטורונטו.
עודד: אני אחכה לך שם, עד שתגיעי.
דינה: אין טעם שתחכה.
עודד: אני מציע שתחשבי על זה עוד קצת.
דינה: אתה לא משאיר לי ברירה. ביום שנגמרת השבועה, אני עוזבת את הבית.
עודד: סליחה?!
- דינה: שמעת אותי.
עודד: עוזבת? לאן?!
- דינה: אני אקח חדר במלון, ואני אתחיל לחפש דירה.
עודד: מה קרה? למה? אני לא מוכן אפילו לחשוב על זה.
- דינה: **(בזעם)** אני לא מסוגלת יותר לחיות איתך. לא מסוגלת להתווכח איתך. לא מבינה את ההחלטות שלך. אני זקוקה לשבעה הזאת, ואתה לא תהרוס לי אותה. החנות היא רכוש משותף. אתה לא תמכור אותה על דעת עצמך. ואתה לא תחליט לעזוב את הארץ בלי לדבר איתי על זה.
- עודד: אני מציע לך דרך להינצל, דינה.
דינה: אתה מפרק את המשפחה ברגע הכי קשה שלנו.
עודד: נדמה לי שאת מפרקת אותה.
- דינה: כי אתה מכריח אותי. אתמול היה לך התקף, התנתקת מן המציאות, הפסקת לתפקד, ואתה לא מנסה לחזור לעצמך. אתה לא לוקח תרופות. אתה לא מוכן ללכת לטיפול. אתה משאיר אותי לבכות לבד.
- עודד: זה לא בא בחשבון, דינה. אני לא מוכן לוותר עלייך.
דינה: אתה עושה הכול כדי לוותר עלי.
- עודד: להפך. אני רוצה שתבואי איתי. אם לא לטורונטו, אז לניו יורק או לוס אנג'לס.
דינה: אתה לא שומע אותי? אני לא עוברת לשום מקום. נולדתי כאן. אני עובדת כאן. הקולגות שלי כאן. המחלקה שלי. המטופלים. עופר ושירה כאן.
- עודד: ניקח את שירה איתנו.
דינה: איך ניקח אותה? מי ייתן לך להוציא אותה מן הארץ?
- עודד: אף אחד לא צריך לדעת.
דינה: מה תעשה? תכניס אותה לתוך בטן של ספה?
- עודד: כן.
- דינה: אתה שומע את עצמך? אני בכלל לא מבינה איך אתה מסוגל לישון בחדר שלה.
עודד: כשאני בחדר שלה, אני מרגיש אותה.
- דינה: **(בצעקה)** היא איננה! היא מתה! אי אפשר להרגיש אותה!
עודד: אני יודע שהיא מתה. לכן אנחנו חייבים להציל את עצמנו.
- דינה: לכן אני עוזבת אותך. כי אני לא חשובה לך. כי אתה לא מוכן להתאבל איתי. כי אתה לא רוצה לרפא את הכאב שלנו ולהמשיך הלאה. אתה תקוע בעצמך. ברחמים העצמיים שלך. בייאוש שלך. בזעם שלך. בהרס העצמי שלך. אני לא רוצה שום חלק בזה. לך. תברח לאן שאתה רוצה. תהרוס את עצמך עד הסוף. אני לא אתן לך להרוס את מה שנשאר לי.

היא יוצאת ונכנסת לחדר האורחים בדרכה לחדר השינה.

16. חדר האורחים. מאיה ועופר. נכנסת דינה. עופר פונה אליה.

עופר: למה צעקת?
 דינה: לא עכשיו, עופר.
 עופר: שאלתי אותך משהו!
 דינה: אחרי השבעה אני עוזבת. **(פונה לצאת)**
 עופר: עוזבת? את הבית?! חכי רגע. לאן? מה קרה? את משאירה אותי כאן עם אבא?
 דינה: אתה בא איתי.
 עופר: למה, אימא? חכי רגע. תסבירי לי...

אבל דינה מוחה את דמעותיה ויוצאת לעבר חדר השינה.

עופר: גם היא כבר השתגעה לגמרי.
 מאיה: בוא ניכנס אליה. אולי היא צריכה משהו.
 עופר: שניהם צריכים טיפול. אני אתקשר בבוקר למרכז הסיוע למשפחות החטופים. הם כבר מכירים אותנו.
 מאיה: אי אפשר להשאיר אותה עכשיו לבכות ככה.
 עופר: אם היא לא מתחרטת עד הבוקר, אז אני חוזר לצבא.
 מאיה: אתה מכאיב לה נורא ככה.
 עופר: אם היא עוזבת את אבא שלי, אז אני יכול לעזוב אותה.
 מאיה: אתה לא יכול.
 עופר: תפסיקי להטיף לי כל הזמן. **(פונה לחדרו)** את לא באה?
 מאיה: ומה עם אבא שלך?
 עופר: הוא הביא את זה על עצמו.
 מאיה: אולי הוא בכל זאת צריך משהו שיהיה איתו עכשיו.
 עופר: גם אני צריך משהו שיהיה איתי.
 מאיה: אני איתך כל הזמן.
 עופר: אז בואי כבר.
 מאיה: אני לא מבינה, עופר. מה קורה לך? הם ההורים שלך...

אבל הוא יוצא לעבר חדרו. היא נשארת לבדה. מביטה רגע לעבר חדר השינה של דינה, אחר כך לעבר חדרה של שירה שבו עודד נמצא. מהססת. בסופו של דבר אוספת כוסות וספלים שנשארו בחדר, נוטלת את שקית האשפה ויוצאת לזרוק אותה.

17. יום שישי. היום החמישי לשבעה. בוקר, חדר האורחים. עודד לבדו. מחכה. רחל נכנסת, בידה שקיות המצרכים שקנתה במכולת.

רחל: בוקר טוב. מה אתה מתכוון לעשות?
 עודד: אני לא יודע. אני מבקש שלא תתערבי. זה עניין שלי ושלה.
 רחל: היא ביקשה ממני לעבור הנה אחרי השבעה.
 עודד: תודה רבה. אני אסתדר.
 רחל: אני לא אכפה את עצמי עליך, אבל אתה תצטרך עזרה.
 עודד: היא תכף תיכנס. את יכולה להשאיר אותנו לבד?
 רחל: לא.
 עודד: בבקשה, אימא.
 רחל: אתם לא מסוגלים לקבל עכשיו החלטות הגיוניות.
 עודד: עשי לי טובה...
 רחל: אני עושה לך.

דינה נכנסת.

עודד: בוקר טוב. (היא לא עונה) אני נשאר כאן היום בשבעה.
 דינה: בסדר.
 עודד: אני גם עוצר בינתיים את מכירת החנות.
 דינה: בסדר.
 עודד: ואני דוחה את הנסיעה שלי לטורונטו בכמה ימים.
 דינה: אתה יכול לנסוע מתי שתרצה. זה כבר לא ענייני.
 עודד: למה, דינה?
 דינה: כי אני לא נוסעת לשום מקום.
 עודד: בסדר. אחרי השבעה נדבר גם על זה.
 דינה: לא שמעת אותי? אחרי השבעה אני עוזבת.
 עודד: שמעתי. אני מציע שתחשבי שוב.
 דינה: חשבתי מספיק.
 רחל: אתם נשואים עשרים וחמש שנה, דינה.
 עודד: הפסקתי לשתות, דינה. אני גם מציע שנלך לטיפול.
 רחל: אתם באבל עכשיו. שניכם צריכים לעפל את מה שקרה. גם עופר צריך את שניכם.
 דינה: אני יודעת.
 רחל: ואת בכל זאת עוזבת?
 דינה: אני עוזבת כי אני לבד. כי מהרגע ששירה נחטפה, הייתי לבד. כי גם אם אני אישאר איתך, אני אהיה לבד.
 עודד: היית לבד, כי נלחמתי לשחרר אותה. התחננתי שתצטרפי אליי להפגנות.
 דינה: אני נלחמתי עליה בדרך שלי.
 רחל: אני חושבת שאפשר לדחות את הדיון הזה בכמה ימים.
 עודד: אנחנו נדבר על זה עכשיו.
 רחל: דברו על זה בטיפול.
 עודד: ביקשתי שלא תתערבי.
 רחל: (לדינה) תגידי לו שאת מסכימה ללכת לטיפול.

- דינה: **(לעודד)** כל הזמן הזה אמרת שאני יותר חזקה ממך, ואני לא זקוקה לך. היה לך נוח לומר את זה, כי לא רצית לראות כמה הייתי זקוקה.
- עודד: עכשיו אני איתך.
- דינה: עכשיו אני כבר לא רוצה.
- עודד: כדאי שתדעי עוד משהו לפני שאת עוזבת את הבית. דיברתי שוב עם ראש השב"כ על ישיבת הקבינט ההיא.
- דינה: אני לא רוצה לחשוב על זה עכשיו.
- עודד: עכשיו ברור לי עוד יותר שאין לנו מה לחפש כאן.
- רחל: היא ביקשה ממך לא לדבר על זה עכשיו.
- עודד: **(לדינה)** העסקה לא התפוצצה כי הם רצו לשחרר עשר נשים. היא התפוצצה כי המנוולים האלה ידעו שאם ישלימו אותה והמלחמה תסתיים, אז כמה שרים ארורים יתפטרו והממשלה תיפול. הם לא היו מוכנים לחכות עוד יום אחד בשביל שירה.
- יום אחד. החיים שלה בכלל לא עניינו אותם.
- דינה: אני לא אעזוב את הארץ בגללם.
- רחל: אף גם לא יכולה לעזוב אותו. הוא עבר משהו הלילה. תני לו עוד הזדמנות.
- דינה: נתתי לו במשך חודשיים.
- עודד: **(בכעס)** את לא תברחי ממני דווקא כשאני כל כך צריך אותך.

דינה לא עונה. נכנסים עופר ומאיה.

- עופר: הכול בסדר? שמענו אתכם רבים.
- דינה: לא רבנו. דיברנו.
- עופר: המריבות שלכם הגיעו לי עד הנה.
- דינה: אנחנו עוברים ימים קשים, עופר. אתה יכול לנסות להבין.
- עופר: אני לא רוצה להבין. **אתם** צריכים להבין. דיברתי עכשיו עם מרכז הסיוע למשפחות. הם שלחו פסיכיאטר. הוא בדרך.
- דינה: בשביל מה?
- עופר: כדי להסביר לכם שאי אפשר להמשיך ככה.
- דינה: אנחנו יודעים את זה.
- רחל: צלצל אליו ותגיד לו שלא יבוא.
- עודד: אנחנו נסתדר טוב מאוד בעצמנו.
- עופר: הוא רק יבדוק אותך. אני מבקש שתשתף פעולה.
- עודד: אני לא צריך שום בדיקה.
- עופר: לפני יומיים היה לך התקף. אימא נתנה לך זריקה.
- עודד: **(בכעס)** אני השפוי היחידי כאן.
- עופר: **(לדינה)** את רואה שהוא צריך עזרה?
- עודד: המעשה הכי השפוי עכשיו הוא למכור את החנות. את הבית. את המכוניות...
- רחל: תירגע כבר.
- עופר: **(ביאוש)** מה אתה רוצה שנעשה איתך, אבא? אם אתה לא נותן לפסיכיאטר הזה לבדוק אותך, אני אבקש ממנו לאשפז אותך.
- עודד: למה? בגלל שאני מנסה להציל אתכם? תסתכל החוצה על האנשים ברחוב. אתה באמת מוכן להילחם בשבילם? אימא שלך תסכים לטפל בהם בבית החולים? אני אמכור להם רהיטים? אתה לא רואה שהם בגדו בנו? בשירה? אם נברח מכאן,

אולי בכל זאת נצליח להחלים מן הבגידה הזאת... **(לדינה)** למה את שותקת? גם את חושבת שצריך לאשפז אותי? עני לי! למה? בגלל שאני רואה את זה?
 עופר: בגלל שאתה לא רואה אותנו.
 רחל: היא לא חושבת שצריך לאשפז אותך. **(לדינה)** תגידי לו את זה. **(דינה שותקת)**
 תגידי. **(דינה שותקת)** למה זה כל כך קשה לך?
 עופר: אם אתה לא רוצה שנאשפז אותך, אז תישאר לשבת איתנו. קח את התרופות שלך. תתאבל. תפסיק להילחם עם כל העולם.
 עודד: הבנתי. **(נוטל את תיקו ופונה לצאת)**
 עופר: אתה בכל זאת הולך? **(חוסם את דרכו)** אתה לא מבין שאין לך סיכוי? לא כאן. לא בטורונטו. לא בשום מקום. תראה מה נהיה ממך. אתה נכנע. אתה מוותר. אתה בורח. אם לא היית נשבר ככה, אולי שירה הייתה משתחררת בין הראשונות.
 רחל: עופר!!
 מאיה: סתום את הפה שלך, עופר.

עודד מזדעזע, אבל כעבור רגע מתאושש.

עודד: עכשיו הבנתי. **(יוצא)**
 מאיה: **(אחרי)** אני באה איתך.
 עופר: חכי רגע. אני רוצה לדבר איתך.
 מאיה: אני כבר לא רוצה לדבר איתך.

היא יוצאת אחרי עודד. רחל לובשת את מעילה ויוצאת אחריה. שתיקה.

דינה: לא היית צריך להגיד את זה.
 עופר: את לא היית צריכה להודיע לו שאת עוזבת.
 דינה: הוא לעולם לא יסלח לך.
 עופר: גם אני לא אסלח לכם.
 דינה: על מה?
 עופר: אני בן תשע עשרה, אימא. אני מתאבל על אחותי. על החברים שלי. על עצמי. אתם צריכים לטפל בי. לא אני בכם.
 דינה: אני אטפל בך. אני מבטיחה.
 עופר: יחד עם אבא. **(היא לא עונה)** אם את לא חוזרת אליו, לא תראי אותי יותר.
 דינה: ראית באיזה מצב הוא.
 עופר: זה עלייך, אימא. לא עלי.

18. צהרים. אותו היום. קברה של שירה. עודד ושירה.

עודד: אני בפתח משרד ראש הממשלה. יחד עם המשפחות. בחוץ עומדים אלפי אנשים. צורחים. בוכים. מתחננים. מקווים שהקולות מגיעים אל ישיבת הקבינט. כל חמש דקות אני שולח הודעות לטלפונים של השרים ומזכיר להם שאת ברשימה.
 שירה: מוחמד נכנס. עצבני יותר מתמיד. באת לקחת אותי? עוד לא. מחכים לשמוע מה החליטו אצלכם. אם אתם רוצים מלחמה, אז תקבלו מלחמה. הוא מתיר את

האזיקים שלי. מניח לפני את צלחת השעועית. אני לא אוכלת. תאכלי. תאכלי. את צריכה כוח בשביל לחיות עד העסקה הבאה. אם את אוכלת, אני לא נוגע בכ יותר. עודד: תאכלי, שירה. תאכלי. הישיבה נמשכת כבר ארבע שעות. הם עדיין לא החליטו. יש כבר עשרות אלפים בחוץ. אני צורח ברמקול בכל הכוח. קורא את השם שלך שוב ושוב. שירה! שירה! אל תשכחו את שירה! שירה: תאכלי כבר. תאכלי. אני צריך אותך חיה. מה תעשה לי? תִּירָה בִּי? קדימה. תִּירָה. אני לא מפחדת. תִּירָה בִּי. חתיכת פחדן. חתיכת בן זונה פחדן. הוא נותן לי סטירה ויוצא. עודד: אני נשבע לך, שירה. אם הקבינט יפוצץ את העסקה, אנחנו נבעיר את כל הרחוב. נשרוף את המכוניות. נפרוץ לבניין. נחסום את הדלתות. לא ניתן להם לצאת. עד שתחזרי אלינו... שירה: אני כבר לא מאמינה לך, אבא...

19. חדר האורחים. אותו ערב. עופר נכנס.

עופר: הוא לא בִּיָּם ולא בחנות. בדקתי גם במסעדות על הטיילת.
דינה: התקשרת אל החברים שלו מקבוצת האופניים?
עופר: אף אחד לא יודע שום דבר. אני נוסע שוב לבית הקברות. אולי הוא חזר לשם.
דינה: יותר טוב שניסע למשטרה.
עופר: הייתי שם. הם יתחילו לחפש רק אחרי עשרים וארבע שעות.
דינה: אם נהפוך שם שולחן, אז הם ינסו לפחות לאתר את הטלפון שלו.

שניהם פונים לצאת.

עופר: מצאת את הדרכון שלך?
דינה: לא.
עופר: יכול להיות שהוא כבר לא בארץ.
דינה: המשטרה בדקה את זה. הוא לא עבר ביקורת דרכונים. אני מקווה מאוד שהוא לא עשה לעצמו משהו.
עופר: גם בזה את מאשימה אותי?
דינה: אני מאשימה רק את עצמי.

הטלפון של דינה מצלצל. היא עונה.

דינה: הלו? ... כן... הוא בסדר?! ... את בטוחה? ... אני רוצה לדבר איתו... אני רוצה לשמוע את הקול שלו. תגידי לו שיענה לי... תגידי לו שאני רוצה להגייד לו משהו חשוב... בסדר גמור. אנחנו באים... (מכבה) הוא בדרך אל סבתא.

20. אותו ערב. חדר האורחים בביתה של רחל. רחל ומאיה ממתינות לעודד. הוא נכנס.

מאיה: מה שלומך? איך אתה מרגיש?
 רחל: איפה היית? חיפשנו אותך. למה אתה לא עונה לטלפון?
 עודד: אני רוצה לישון כאן כמה לילות.
 רחל: בסדר גמור. כמה שתמצא. דינה מחפשת אותך.
 עודד: אם היא עדיין חושבת שצריך לאשפז אותי, אז אין לי מה לדבר איתה.

הוא מוציא מתיקו בקבוק ויסקי ולוגם ממנו.

רחל: אמרת שהפסקת.
 מאיה: אכלת היום משהו? לחמם לך?
 עודד: תודה. (לרחל) אני לא אטריד אותך יותר מדי. בשבוע הבא אני אקבל את הוויזה לקנדה.
 רחל: תחשוב על זה שוב. דינה התחרטה. היא לא עוזבת את הבית. אתה יכול עדיין להגיע איתה להבנה.
 עודד: לאיזו הבנה? היא לא מוכנה להסתכל בעיניים פקוחות על מה שקרה לנו. היא צריכה אשפוז.
 רחל: אולי אתה לא מוכן להסתכל בעיניים פקוחות על מה שקרה לנו?
 עודד: אולי.

הוא פותח את תיקו ומוציא חוזה מכירה.

עודד: מכרתי את החנות. זה החוזה. כבר חתמתי עליו. התשלום הראשון יגיע אליי. השאר יתחלק בינך לבין דינה ועופר.

הוא נותן לה את החוזה. היא קורעת אותו מבלי להתבונן בו.

רחל: לא מכרנו את החנות כשאבא נפל, ולא נמכור אותה עכשיו. אנחנו ממשיכים לחיות. כמו משפחות שכולות אחרות.
 מאיה: דינה ועופר חיפשו אותך כל היום.
 עודד: כי הם לא רוצים שאני אמכור את החנות.
 מאיה: הם דואגים לך, עודד.
 רחל: דינה מוכנה ללכת איתך לטיפול.
 עודד: היא הייתה צריכה להגיד את זה כשהצעת לה.
 מאיה: אבל למה לעזוב? תן לנו עוד הזדמנות. עוד כמה שבועות...
 רחל: עוד חודשיים-שלושה המלחמה הארורה הזאת תיגמר. במשך הזמן הצלקות יגלידו. אנחנו נלמד לחיות איתן, כמו שעשינו אחרי המלחמות הקודמות.
 עודד: אי אפשר לחיות איתן, אימא.

נכנסים עופר ודינה.

עודד: מה הם עושים כאן?

רחל: אני הזמנתי אותם.

עודד: מה אתם רוצים?

דינה: אתה בסדר?

עופר מנסה לאחוז בזרועה של מאיה, אך היא מתחמקת. עודד לוגם מבקבוק הוויסקי. שירה פונה אליו.

שירה: שוב ההפצצות. בום ועוד בום ועוד בום. האדמה רועדת. אני שוכבת על הרצפה מתחת למזרן... בוכה... מזיעה מפחד... מבינה לגמרי. אין הפסקת אש. אין עסקה. הם לא ישחררו אותי...

עודד: נכון, שירה. העסקה התפוצצה, אבל תהיה חדשה. זה ייקח עוד כמה ימים. אני מבטיח לך. את חייבת להאמין. תהיה עסקה ואת תשתחררי...
דינה: אני נשארת איתך, עודד. אנחנו נמשיך לחיות יחד. נשברתי מרוב צער. לכן אמרתי מה שאמרתי. זה לא מגיע לך.

רחל: תקשיב לה.

שירה: מוחמד נכנס מבוהל. בואי. יורדים למנהרה. הוא מתיר את האזיקים שלי. קדימה. שימי עלייך את החיג'אב. יאללה. זוזי כבר, לפני שאנחנו חוטפים טיל.

עודד: לכי איתו, שירה. את חייבת להציל את עצמך.

שירה: אני לא זזה מכאן, מוחמד. אתה יכול ללכת. לך כבר. לך.

עודד: בבקשה, שירה. לכי איתו. במנהרה את יותר בטוחה.

שירה: הוא מנסה למשוך אותי בכוח. אני הודפת אותו. שוב סטירה. אני נופלת. הוא תופס ברגל שלי. גורר אותי על הרצפה.

עופר: אני מצטער, אבא. נבהלתי ממה שקרה. מרוב פחד דיברתי שטויות. אני יודע כמה נלחמת בשביל שירה.

מאיה: אני אמשיך לגור אצלכם עד שתרגיש יותר טוב. נלך כל ערב להפגנות. עד שכל החטופים ישתחררו. עד שהמלחמה תיגמר.

עופר: אני לא חוזר לצבא. אני אעבוד איתך בחנות.

רחל: יש לך משפחה אוהבת, עודד. הם רוצים לעזור לך.

עודד: **(בלעג)** רוצים מאוד.

דינה: אנחנו ניסע עכשיו לבית החולים. תעשה כמה בדיקות. תתחיל לקחת תרופות. אחרי השבעה ניסע לחופשה...

עודד: אָתֶם צריכים לעשות בדיקות. אָתֶם.

דינה: זה רק אק"ג, עודד. כמה בדיקות דם. אם הכול בסדר, נחזור הביתה.

עופר: בוא, אבא. בבקשה.

דינה ועופר מנסים להוליך את עודד אל הדלת. הוא מתנתק מהם וחוזר אל שירה.

שירה: אני בועטת בו... נושכת... לא באה איתך לשום מקום. תירה בי. תירה בי. הכי טוב בראש. כאן. באמצע המצח...

עודד: לכי איתו... בבקשה... כל רגע יכול לפגוע בכם טיל...

שירה: הוא תופס אותי בידיים. מעמיד אותי על הרגליים. אני מכה בו. פתאום אני מרגישה משהו בכיס האפוד שלו. כן. זה רימון... רימון... אני מוציאה אותו מהכיס. הוא מנסה לחטוף אותו ממני. אני שולפת את הניצרה. הוא עוצר...

עודד: לא, שירה. לא... תחזירי לו את הרימון... בבקשה...
 שירה: תגיד לאורי שלא הפסקתי לאהוב אותו.
 עודד: אורי מת. הוא נהרג באותו היום. מיד אחרי שנחטפת.
 שירה: הוא מת?! איך?! למה?!
 עודד: סתם ככה... סתם... כמו עוד כמה מאות...
 שירה: אילו ידעתי, לא הייתי מחכה עד עכשיו...
 עודד: הוא מת ואף חייבת לחיות. את תשתחררי מחר. תחזרי אלינו. נתחיל מחדש. אנחנו נעזור לך לחיות עם כל מה שקרה לך.

נשמעת התפוצצות הרימון. עודד אוטם את אוזניו ומתנשם בכבדות.

דינה: די, עודד. די. אנחנו לא נכריח אותך לנסוע לבית החולים. נחכה עד שתרצה.
 רחל: (מגישה לו כוס מים) תשתה קצת מים...
 דינה: נחזור הביתה. נלך לישון. בבוקר נקום יותר שפויים.
 מאיה: נרוץ יחד על החוף. נרכב על האופניים אל שירה...
 דינה: ברגע שתרצה, אנחנו נבקש את הפרוטוקול של ישיבת הקבינט ההיא...

עודד ממשיך להתנשם בכבדות.

עודד: היא יכולה לברוח... להסתתר... היא יכולה להמשיך לחיות... אבל היא לא רצתה...
 היא צדקה... אין טעם... אין טעם... גם אני כבר לא רוצה... לא כאן... לא בשום
 מקום אחר... רק איתה... קברו אותי לידה... קברו אותי לידה...

דינה מוציאה מזרק מתיקה, ומזריקה לו. הוא נרגע. היא לוקחת את פרק כף ידו ובודקת את הדופק.

דינה: (לעופר) הדופק שלו בסדר. בוא ניקח אותו הביתה. אולי הוא יירגע קצת ויצליח לישון. נצטרך לשבת לידו כל הלילה...

חשכה.

סוף